

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY HENRY DE FORGE

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΖΑΚ ΡΟΜΙΕ, τής Γαλλικής 'Ακαδημίας

Κύριε, συγχωρούμαι με πού σας γράφω χωρίς να σας γνωρίζω, χωρίς να υπάρχει τίποτε κοινό μεταξύ μας. Σεις είσθε ένας άνθρωπος ένδοξος, εὐτυχής, γεμάτος τιμές, μυθιστοριογράφος περίφημος και ποιητής, τού όποιου οι στίχοι απαγγέλλονται στα τέσσερα άκρα της γης. Εγώ κάλυ έμια μιά νέα εικοσιδυό χρόνων, ή όποια ούτε στίχους, ούτε μυθιστορήματα γράφω και ή όποια ζω όλομύναχη...

Και όμως σας γράφω... Την έπιστολή μου ασφαλώς θα ή λάβετε, μαζί με πολλές άλλες, τις όποιες, κατά πάσαν πιθανότητα, δέν διαβάζετε καθόλου. 'Ω!... σας ίκετεύω, κάμετε μιά ξέαιρα για ή δική μου και διαβάστε την!... Σας γράφω για τόσο σοβαρά πράγματα και έγω τόσο άναρχη από τις σιμβολικές σας!...

'Αν έσεις δέν με ξέρετε, κύριε, έγω σας ξέρω πολύ καλά από τού έργα σας, μέσα στα όποια έχετε κλείσει όλη την ψυχή σας... Τά έργα σας είνε τά εινουσιμένα μου βιβλία. Γιατί; Ότι κα' έγω δέν τώ ξέρω. 'Ισως γιατί μιλούν για ιστορίες θλιβερές και γιατί κα' έγω ή ίδια είμαι θλιμμένη... 'Ισως γιατί φανερόνουν πώς ξέρετε πολύ καλά ή γυναικεία καρδιά, πράγματα πού ασφαλώς θα κάνει όλες τις γυναικές να καταφεύγουν σέ σας, όπως σ' ένα φίλο, σ' ένα έξομολογητή...

Σας έγραφα παραπάνω πώς ζω όλομύναχη. Αυτό δέν είνε έντελώς άληθές, γιατί ζω μέσα στο θόρυβο μιας όλοκληρης οικογενείας, ή όποια, όλομόνο! δέν είνε ή δική μου... ζω μέσα σ' αύτην ως ξένη, σπουδάζοντας ένα παιδάκι πού μου είνε έντελώς άδιάφορο, και ήπαφέρω από ή χειρότερη μοναξιά τού κόσμου—τη μοναξιά της καρδιάς.

Διαβάσω, διαβάσω πολύ... Τά βιβλία με παρηγορούν και πολλές φορές με παρασύρουν στον κόσμο τών χμαφών... Πολλά όμως άπό αυτά με κορυάζουν, γιατί μου φανταία πώς γράφουν ψέμματα και τερατολογίες και μόλις προχωρήσω λίγο στην άνάγνωσή τους, τά κλείνω για να μή τά ξαναοίξω ποτέ.

Μόνο τά δικά σας βιβλία ξαναδιαβάσω μ' εύχαρίστηση... Άυτά εύγαλοχούσαν τη νεότητά μου και την ψυχή μου και καθ' ένα από τά δράματα της ζωής, για τά όποια μιλούν, είνε για μένα και μιά διδασκαλία...

Και τώρα έχομαι στο κύριο θέμα της έπιστολής μου. Μέσ' στη φτωχή κα' άπονομική μου ζωή, ένα σπουδαίο περιστατικό μου συνέβη τελευταία... 'Ενας άνθρωπος με σύλλογιστηκε, ένας άνθρωπος ήθελε και μου ελε με ειλκρινεία:

— Είστε μόνη στον κόσμο και σας αγατώ... Θέλετε να σας κάνω, όσο μπορώ, ευτυχισμένη; Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Πρέπει έδώ να σας πώ ότι ό άνθρωπος αυτός, από καρού, είχε κλίση θέσι στην καρδιά μου. Τόν συλλογίζομαι διαρκώς, χωρίς να τώ λέω σέ κανένα, και τόν αγαπούσα χωρίς έλπίδα... Και να, ξαφνα, εκείνη τη στιγμή, ή ζωή μου άλλαξε μονομιάς... Τό μέλλον μου φανόταν φτεινό και ήμουν έτοιμη ν' απαντήσω στην αίτηση πού μου έκανε εκείνος με μιά κραυγή χαράς, με τη φωνή της καρδιάς μου...

'Ημουν λοιπόν έτοιμη να τού απαντήσω: «Ναι!», όταν ξαφνα θυμηθήκα έσας και μαζί μ' έσας όλα σας τά έργα, πού τά διαβάσα στις νύχτες της αγριότητος μου... Κι' άμέσως θυμηθήκα όλα τά ερωτικά δράματα, όλες τις ερωτικές δυστυχίες πού εκτυλίσσονται μέσα σ' αυτά...

'Ο έρωας άνογιόταν μπροστά μου. Κι' επειδή σεις είσθε ό ποιητής τού έρωτος, άνοιγα μέσα στα βάθη της καρδιάς μου ν' άνηχθουν τά τραγούδια σας... Μά όλα αυτά τά τραγούδια, όπως και τά μυθιστορημάτά σας, ήσαν πονεμένα και μιλούσαν για την αιώνια άτελειότητα τού έρωτος.

Άυτό μ' έκανε ν' απαντήσω σ' εκείνον πού αγαπούσα μ' ένα ξερό: «Θα σκεφθώ!» Και τού έδωσα μιά μικρή προσημία, άντί να τού άνοιξω μ' ένθουσιασμό την άγκαλιά μου.

Ναι, είχα πράγματι άνάγκη να σκεφτώ, να συλλογιστώ, να ξαναδιαβάσω μερικές σελίδες σας...

Και τις ξαναδιαβάσα και μ' έκαναν να φοβηθώ... Είνε λοιπόν άληθεία ότι ή άγάπη, ή ειλκρινής άγάπη, πού πρέπει να είνε ίερή, βεβηλώνεται και έξευτελίζεται τόσο συχνά;... Είνε λοιπόν άληθεία ότι ή ερωτική έντοχία κλείνει τις περισοχές φορές μέσα της την ψευτιά και τόν έπολογοισμό;... Είνε λοιπόν άληθεία όλα αυτά τά ερωτικά δράματα πού περιγράφετε;...

'Ετσι λοιπόν κα' έγω, άν ακολουθήσω την κλίση της καρδιάς μου, θα τραθήξω κατ' εύθειαν προς τού μαρτύριο; Θά γίνο κα' έγω σάν τις ήρωίδες τών μυθιστορημάτων σας, ή όποιες πληρώνουν τόν έρωτά τους με τη ζωή τους;

'Αν ό έρωας δέν ήρίσταται, άν τώ μόνο βέβαιο πράγμα στη γή είνε ό αιώσιος πόνος, δέν είνε καλύτερο να συνεχίσω την φωνητή θλιβερή ζωή μου, χωρίς να έλλίπω πειά, χωρίς να περιμένο τίποτε;

'Απαντήστε μου, κύριε, απαντήστε μου, σας ίκετεύω... Σεις πού ξέρετε τόσο καλά ή γυναικεία καρδιά, δείχτε μου τώ δρόμο πού πρέπει ν' ακολουθήσω...

Σας ξητάω ακόμα μιά φορά συγγνώμη για την ένοχλητική αυτή έπιστολή, την όποια σας παρακαλώ να κάψετε, αφού διαβάσετε.

ANNA B... Πόστ-Ρεστάντ.

II ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΑΝΝΑΝ Β... Πόστ-Ρεστάντ.

Διάβασα την έπιστολή σας, φτωχό μου παιδί, και σπεύδω να σας απαντήσω άμέσως. Με συγχωρείτε τόσο, ώστε με κανέναν να κλάσω... Σας εκλήθητε αύτό, έ;... 'Ο Ζάκ Ρομιέ, της Γαλλικής 'Ακαδημίας, ό έξηνταεπτατάχης, ό συγγραφέας τούσων βιβλίων, τών όποιων έδόξισαν γιατί άναίετα τά αίσθημα τών ανθρώπων, να κλάη, διαβάζοντας την έπιστολή μιάς κόρης;

Κά όμως έτσι είνε... Ζήγισα μιά—μιά τις γραμμές σας και σκέφτηκα, σκέφτηκα πολύ πλιν σας απαντήσω...

'Η πρώτη μου δουλειά ήταν να δώ ένα-ένα όλα μου τά έργα και να βεβαιώθώ άν είν' άληθινά όλα όσα μου γράφατε για την απαισιοδοξία τους... 'Αλλόμοно! ναι, δεσποινίς, έχετε δίκιο... 'Όλοι οι έρωτες, τους όποιους άνέλνω και περιγράφω στα έργα μου, κλείνουν στο βάθος τους άπέραντη όδίνη...

Τού κάνω, μέσ' στις χιλιάδες τών σελίδων πού έγω γράφει, άναζητήσα μιά σελίδα χαράς, μιά σελίδα ευτυχίας!...

Μά είνε όμως άληθεία αύτό;... Είνε ή ζωή τόσο βασανισμένη, τόσο πικρή, τόσο όδυνηρή;...

'Οχι!... 'Οχι!... 'Οχι!... Κι' αύτό τώ κατάλαβα, όταν μετά την άνασκόπησι τών έργων μου, έκανα μιά άνασκόπησι της ίδιας μου της ζωής...

'Ε, λοιπόν, άγαπητή μου δεσποινίς, σας όμολογώ πώς μόνο στον έρωτα γνώρισα την ευτυχία...

Δέν πρέπει λοιπόν να πιστεύετε στα έργα μου... 'Όλα, όπως άγά τώ κατάλαβα σήμερα, δέν είνε παρά δημιουργήματα της φαντασίας μου, όλα είνε ψέμματα, ψέμματα!...

'Γ' αύτό, τη στιγμή αύτή, βλέποντας τώ μεγάλο κακό πού ύτάρχει κίνδυνος να σας κάνουν τά έργα μου, σας λέω:

— Τά άνομιμα!...

'Αχ! άν ξέρατε!... άν ξέρατε πόσο μου στοιχίζει αύτό... Μά έρχετε να τώ κάνω... Γιατί θα ήταν έγκλημα να καταστρέψω την ευτυχία σας, διατηρώντας την πίστι σας στην άληθεία τών ψευτικων έργων μου.

'Απαντήστε γρήγορα στο νέο πού αγαπάτε και γινήτε ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη... 'Η ευτυχία τού έρωτος, για την όποια ποτέ δέν ήμλησα στο έργο μου, ύτάρχει... σας τώ όρκίζομαι...

'Αγαπήστε!... 'Αγαπήστε με όλες σας τις δυνάμεις και με όλη σας την ψυχή... Γελάστε με τά έργα μου!... Δώστε στο σύγγρό σας όλη την άγάπη σας, όλη την τρυφερότητά σας, όλη την πίστι σας!... Βλέπετε ή ζωή όσο είνε και όχι όπως τη γνωρίζατε από τά μυθιστορημάτά μου. Διατηρήτε πάντοτε τώ χαμόγέλο σας στα χείλη σας!...

'Η γυναικές πού άπατούν, ή γυναικές πού γίνονται άνομες, αυτές δέν αγαπούν... Άυτό

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

(ΧΡΗΣΤΙΝΑ, 60 ετών. ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ, 55 ετών.

(Σ' ένα κομψό σαλόνι, στο σπίτι της Χρηστίνας).

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που γνωριστήκαμε, κύριε Ντέ Μπελέμζ!

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Πολλά! Έγώ μόλις είχα αρχίσει το διπλωματικό μου στάδιο... Έσείς είσαστε, άν και τόσο νέα, ή καλύτερη αφοδός της Εδωφίτης.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Και τώρα δεν είμαι τίποτε πειά!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Γιατί τό λέτε αυτό;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Είμαι ένα άστρο που έθωσε... Ένα αηδόνι που σόπισε από καιρό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ένα αηδόνι που σόπισε, μά πού ή αγάμηαι της φρονής του έμεινε άδέξαστη. Τέτοια φρονή δεν ξανακούστηκε από τότε στην Ευρώπη...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Κάποτε μου φάνετα πως άκούω, σάν μέσα σε όνειρο, την ίδια μου φωνή να μου τραγουδά, από μακριά...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τη φωνή αυτή που έμαγευε άλλοτε τόσο κόσμο...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, είνε αλήθεια, τραγουδούσα καλά...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τραγουδούσατε θεία... Και είσατε τόσο όμορφη!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, δεν ήμην καθόλου άσχημη... Τώρα που δεν είμαι πειά νέα, ιτωρώ να τό πό αυτό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Είσατε πεντάμορφη!... Θυμάμαι τη βραδιά που σας πρωτοείδα από κοντά... Στη Νεάπολι, στη βίλλα του πρίγκηπος Μαρίν...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, θυμάμαι...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Φορούσατε ένα μαύρο φόρεμα κεντημένο με μαύρες γυαλιστερές γάντζες... Δεν είχατε κανένα κόμημα επάνω σας έκείνο τό βράδι... Είχατε ζωφόρει μόνον ένα κόκκινο ρόδο στό ζωσάξο σας... Από την βίλλα του πρίγκηπος φανόταν ή θάλασσα που έμοιαζε σάν άσημια στό φώς του φεγγαριού. Ή αήρα από τό άνοιχτά παράθυρα μάς έφερνε τάρματσια τών άνησιμένων πορτοκαλλιών, τών ρόδων και τών γιασεμών... Και σεις, σεις τραγουδούσατε τη μεγάλη όρια της Τραβιάτας. Τα μάτια σας, τά μαύρα σας μάτια, σελάχιζαν μυστικά, σάν τών έναστρο οφθαλό... Τά ζέλι σας ήσαν πύο πορφύρα από τό ρόδο που στόλιζε τό ζωσάξο σας... Κάποιον-κάποιον ένα αηδόνι άφηνε δυό-τρεις νότες, μέσα στό πάροχο, μά σόπιανε σε λίγο, σάν κωμμένο άπό τό δική σας φωνή... Τί άδέξαστη τραγούδι!... Κι όταν κάνατε πειά τό βραγούδι σας, σας περταγυρίσαμε όλοι σάν μία βασίλισσα, γιατί όλοι αυτό τό βράδι ήσαν έρωτευμένοι μαζί σας!... Κι έγώ!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Κι έσείς!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ναι. Άλλά δεν είχα τόλμησι να σας φανερώσω την αγάπη μου. Σας τραγούζααν βασιληάδες, κι έγώ ήμουν ένας νεαρός άκόλουθος πρεσβείας...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Άχ, τί άδέξαστες βραδνές!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ήθελα πολύ να μου λέγατε κάτι: Έσείς, που ζήσατε μέσα σ' ένα διαρκή θαυμασμό, μέσα σε μία αληθινή λατρεία, πού έκδηλώσατε σάς συγκρίνατε πού πολύ στη ζωή σας και σάς έκαμε να ύπερηφανευήτε περισσότερο; Πότε, και πού;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Μαντέψτε το, άν μποήτε...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τό άδέξαστο βράδι που τραγουδήσατε γιά

έξ άλλων ύπαρχουν μέσα στό μνηστορημάτα, ενώ στην πραγματικότητα είνε ελάττωσι... Ή γυναίκες πρέπει μόνο ν' αγαπούν...

Άγαπήστε λοιπόν κι έσείς!... Άν δεν μίλησα ποτέ έτσι στό έργα μου, όπως σας γράφω τώρα, τόσο τό καλύτερο γιά σάς... Αυτό θα σας κάνει να δήτε έξανα τη ζωή κανονίγια, εδτινχημένη...

Συγχωρήστε με γιά τό κακό που σας έκανα ως τώρα... Καθώς βλέπετε, τό πληθώνω άκριβά, άπαρνούμενος τά έργα μου... Ναι! πόσο άφόρος μου χρεώσατε γιά να τ' άρνηθώ...

Ναι, άπαρνούμαι τά βιβλία μου, άπαρνούμαι τά έργα μου, τά άπαρνούμαι όλα...

Και σας παρακαλώ να κάψετε την επιστολή μου... Ζάκ Ρομιά.

III

Άπό έκείνη την ήμέρα, ό διάσημος συγγραφέας Ζάκ Ρομιά δεν έξέδωσε ποτέ πειά νέο έργο του...

HENRY DE FORGE

πρώτη φορά στη Σάλα του Μιλάνου; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Όχι.

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Μήπως ή θυμαμβεντική ύπόδοχη που σας έκαμαν στη Ρωσσία Αγγλή; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Όυτε αυτό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τί άλλο, λοιπόν; Μήπως ό ύπλοτικός ένθουσιασμός του Ίσπανού έκείνου άρχοντος που έφτανε να τό θέλατε σεις γιά να σας παντρευτή;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Όυτε...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ά, λοιπόν, τό βρήκα!... Τό δεικνω που έδωσε προς τιμήν σας ό ποιήρηψ της Ουάλλιας...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Όυτε αυτό, κύριε Ντέ Μπελέμζ.

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τότε λοιπόν θα αισθανήτατε τη μεγαλήτερη ύπερηφάνεια στη ζωή σας, έκείνο τό βράδι, μετά την παράστασι, που, ενώ γνωριόσατε με τό άμάξι στό σπίτι σας, ένα πλήθος θαυμαστών σας έξέφωρα τά άλογα και έσφααν αυτοί τό άμάξι!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, θυμάμαι... Στο Παρίσι... Άλλά δεν είνε ούτε αυτός άζόμα ό ένθουσιασμός που μ' έκαμε να ζολικαυηθώ και να συγκληθώ, όσο ποτέ στη ζωή μου...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ποιό ήταν λοιπόν; Ή άποθεωτική ύπόδοχη που σας έκαμαν στην Άμερική;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Άφήστε να σας τό πώ μόνη μου. Δεν θα μπορέσατε ποτέ να τό μαντέψετε. Ήταν, λοιπόν, μία όραία βραδιά — σάν έκείνη που με γνωρίσατε — στό Σορέντο — στη βίλλα ενός νέου Άγγλου δουκό... Ήταν πολύ πλούσιος άλλα φησικός. Ήθελε ν' άκούσει τό τραγούδι μου πριν πεθάνη... Τό πάροχο ήταν γεμάτο άρόνια, ξετραβλιμένα από την όραία νύχτα, άλλα κι από τη ζήλια. Ναι, ζήλιαν τη φωνή μου... Γιατί τ' αηδόνια δεν είνε μόνο έρωτάριζα πουλιά που κελαιδούν. Είνε και ιωαρές ηηγές καλλιτεχνικές, είνε τέλειοι μουσικοί. Δεν τραγουδούν μόνο από έρωτα στό ταίρι τους. Πολλές φορές κελαιδούν γιά να περάση τό ένα τό άλλο στη γλώσσα. Έκείνο τό βράδι συγναγωνίζονταν μ' ένα αηδόνι πολύ δυνατό... Μ' έμεινα! Άχ, τί βραδιά!... Ένα αηδόνια προ πάντων, ά, τό κωμμένο, προσπαθούσε άτελειωμένα να κηήσει τους φτεροτούς του συναδέλφους, και έπί τέλος του έκαμε όλους να σόπισουν. Κι έμειναμε μόνο οι δυό μας... Έκείνο κι έγώ... Ήτανε μία σωστή μονομαζία... Όυτε τό έβλεπα, ούτε μ' έβλεπε βέβαια κι αυτό. Τό άζονγα χωρίς να τό βλέπω... Και ήταν αληθινή τρομερά. Κάθε νότα ήταν σάν ένα χτύπημα από σιλέλο, ποτέ στό λάδιγγα έκείνου και ποτέ στό δικό μου. Και δεν ύποχωρούσε ούτε έκείνο, ούτε έγώ σόπιανα... Είμαστε και οι δυό μας, τό αηδόνια κι έγώ, σάν μεθυσμένοι από τη μελωδία κι από τό πάθος... Σε μία στιγμή το άζονγα να κελαιδί πολύ άτελειωμένα. Κι έξαίνα σόπισατε. Κι έτσι έμεινα έγώ τό μόνο αηδόνι που ναούριζε γλυκά την άγωνία του νέου φησικού...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τό κηήσατε!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, Κι όταν βουρκα βγήκα στο μπαλκόνι γιά να πάρω λίγη θροσά, τί γαντάζεστε ότι είδα: Ώ, Παναγία μου!... Πάνο στό μαρμάρινο πεζούλι του μπαλκονάκι βρισκόταν τό κωμμένο αηδόνι. Τό κορμια του ήταν ζεστό άζόμα... Πέθανε από όδύνη κι από ζήλια... Να λοιπόν του θυσία, πούος θαυμασμός με συγκρίνασε περισσότερο στη ζωή μου!

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Είνε, αλήθεια, κάτι μοναδικά όραία!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Είνε σ' άν παρμυθή, άλλα είνε αλήθεια. Τώρα θα δήτε. (Πηγαίνει και φέρνει από μία έταξέρα ένα γυάλινο κουτί, μέσα στό όποιο είνε κλεισμένο ένα βαλσαμωμένο πουλάκι). Νά το!... Κυττάχτε το λοιπόν! Είνε τό μικρό αηδόνια! Τό είχα πωσάει τό βαλσαμώσιον, γιά να τό έχω πάντα μαζί μου...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Του άξίζε! Θα ήταν πολύ σκληρό άν τό πετούσατε.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Τό είχα πάντα μαζί μου σάν ένα πολύτιμο φιλαχτό... Και δεν θα τό άλλαξα μ' όλους τους θησαυρούς του ζόμου. Τό τραγούδι μου, δεν έκαμε ποτέ να χτυπήσει καμιά άνηθούλη καρδιά, έτσι, όπως χτύπησε στό άκουσμά του ή μικρή καρδοβία αυτού του πουλιού. Φτωχή καρδοβία!... Πέστε μου, λοιπόν, δεν έχω δική να λέω, ότι αυτό τό αηδόνια ήταν ό πιο παθητικός μου θαυμαστής; Πώς τό έπεισόδιο αυτό ήταν ό μεγαλύτερος κι ό πιο συγκλητικός θόιαβος της ζωής μου!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Το άζονγα, χωρίς να τό βλέπω...

